

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **L. Z.**

skazanego za czyn z art. 178a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 8 lutego 2024 r.

kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku

z dnia 31 lipca 2023 r., sygn. akt VI Ka 150/23

utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 24 listopada 2022 r., sygn. akt III K 422/22

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.

**postanowił:**

- 1) pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2) obciążyć skazanego L. Z. kosztami  
sądowymi postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 24 listopada 2022 r., sygn. akt III K 422/22, L. Z. został uznany za winnego zarzucanego mu czynu, zakwalifikowanego z art. 178a § 1 k.k., za co został skazany na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 2 lat. Orzeczono względem niego także środki karne w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4 lat i świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000

zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Zobowiązano również skazanego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu w okresie próby.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, wyrokiem z dnia 31 lipca 2023 r., sygn. akt VI Ka 150/23, Sąd Okręgowy w Rybniku utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego wyroku, w całości, na korzyść skazanego, wniósł jego obrońca, zarzucając:

„rażące naruszenie prawa karnego procesowego, mające istotny wpływ na jego treść, a mianowicie:

art. 458 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k. i 193 k.p.k. przez dowolną ocenę materiału dowodowego i ukształtowanie przekonania Sądu Okręgowego w Rybniku w przedmiocie uznania winy oskarżonego w zarzucanym mu czynie w całości na podstawie niekompletnego materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie dotkniętego wadami procesowymi, błędnej jego analizy, prowadzącej do przyjęcia wobec oskarżonego nieprawidłowej ilości alkoholu w wydychanym powietrzu w czasie kiedy miał prowadzić pojazd mechaniczny, albowiem:

- uznał opinię biegłego toksykologa za wiarygodną, pełną jasną i bez sprzeczności, podczas gdy opinia ta nie wyjaśniła wszystkich aspektów sprawy, poczynawszy od obliczenia w jakim stężeniu alkohol występował w organizmie oskarżonego po spożyciu piwa w okolicach godz. [...] jakie było stężenie tego alkoholu, kiedy jechał do sklepu L. pomiędzy [...] a [...], następnie jakie było stężenie alkoholu po spożyciu dodatkowo wódki w wymiarze 500 ml w czasie od [...] do [...] kiedy na miejsce spożywania alkoholu przez oskarżonego przyjechał patrol Policji,

- do kolizji samochodów oskarżonego i A. K. miało dojść ok. godz. [...] czyli w godzinach [...]–[...], zaś w świetle ilości o rodzaju spożytego alkoholu należałoby ustalić, czy aby oskarżony nie popełnił wykroczenia jadąc samochodem po spożyciu piwa, o ile w tym czasie [...]–[...]znajdował się w progu 0,2 - 0,5 promila alkoholu w wydychanym powietrzu,

- nie dopuszczono dowodu z opinii innego biegłego toksykologa celem wykazania i ustalenia czasu oraz ilości wchłoniętego alkoholu przez oskarżonego w dniu zdarzenia, przyjmując początek wchłaniania w postaci 400 ml piwa, a od ok. godz. [...] spożycie 500 ml alkoholu w postaci wódki, gdyż wyniki zarejestrowane z urządzeń badających alkohol w wydychanym powietrzu są różne i w krótkich odstępach czasu gwałtownie się zmieniają zamiennie zawyżając się i obniżając kilkakrotnie, co prowadziłoby do ustalenia czy oskarżony jest winny popełnienia przestępstwa czy wykroczenia”.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wnioskował o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku i przekazanie sprawy temu ostatniemu sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie uniewinnienie od zarzucanego oskarżonemu czynu.

W odpowiedzi na kasację, Prokurator Rejonowy w Rybniku wnioskował o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Na wstępie przypomnieć należy, że zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie wynikające z cytowanego wyżej przepisu nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub w wypadku określonym w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 k.p.k.).

Wobec treści wydanego w niniejszej sprawie prawomocnego wyroku i wymierzenia L. Z. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania za przypisany czyn, wniesienie kasacji byłoby dopuszczalne wtedy tylko, gdyby w kasacji podniesiono zarzut uchybienia stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą wskazaną w art. 439 k.p.k. Takiego zarzutu jednak w kasacji brak. Kasacja obrońcy skazanego jest zatem niedopuszczalna z mocy ustawy, a prezes sądu odwoławczego lub upoważniony sędzia, powinien był odmówić jej przyjęcia. Ponieważ tego nie uczynił, powinnością Sądu Najwyższego, wynikającą z art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. było pozostawienie kasacji bez rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak na wstępie.

[J.J.]

[ał]